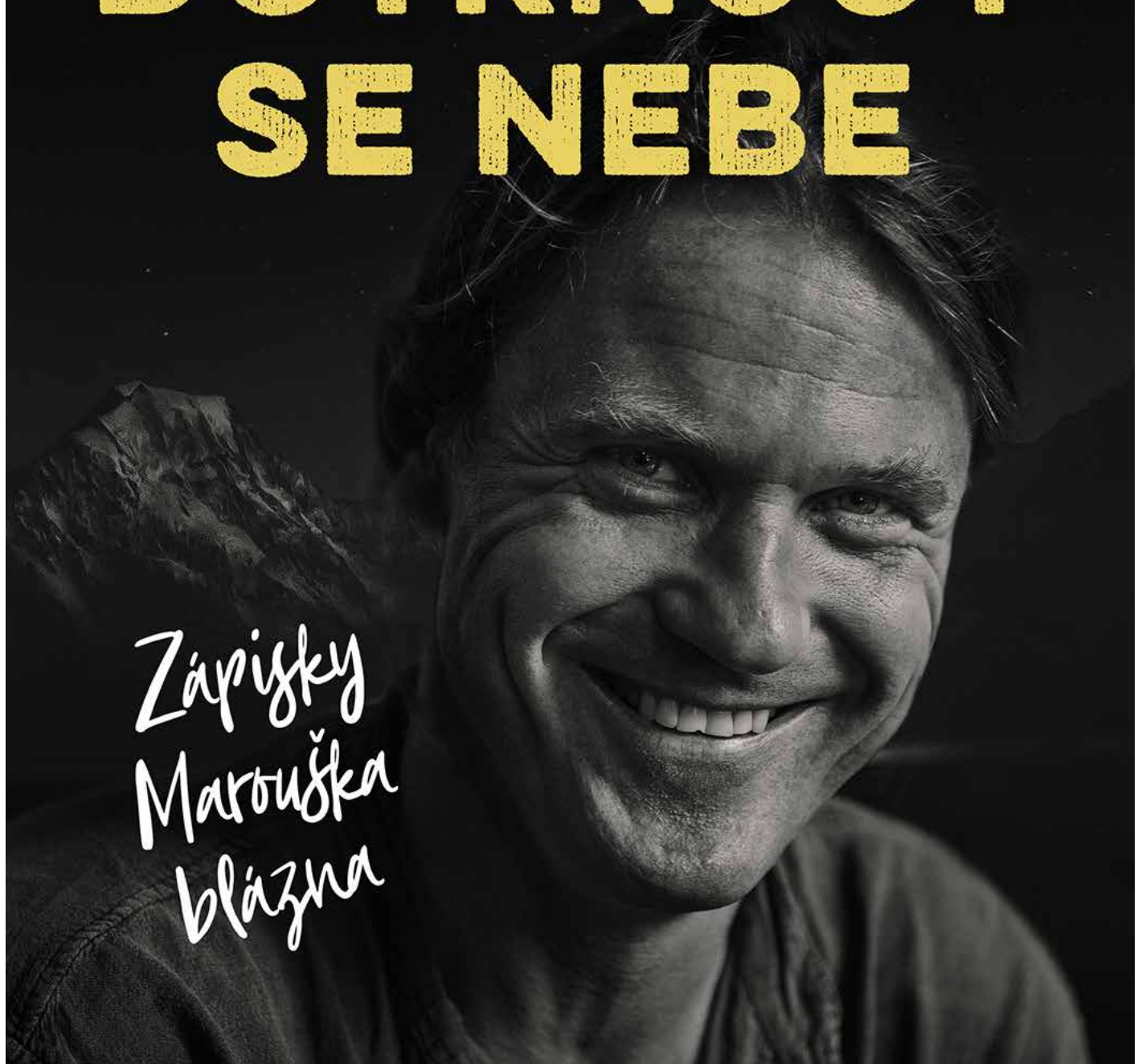

MAREK *Maara* HOLEČEK

DOTKNOUT SE NEBE

*Zápisky
Marouška
blázna*

Dotknout se nebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marek Holeček
Dotknout se nebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

365 dní	4
EXPEDICE GAŠERBRUM I., PÁKISTÁN	10
Etienne Leroux alias Hook	56
<i>Pedikúra s nádechem krutosti</i>	60
<i>Podzimní paleta barev</i>	62
Šat a role kurtizán	64
<i>Na ostrov pokladů a odpovědí</i>	72
EXPEDICE MONTE PIŽDUCH, ANTARKTIDA	76
Expedice očima Míry Duba	123
<i>Námluvy s Chobotnatcem</i>	128
<i>Mammutí svatba</i>	129
<i>Dotazník pro Mammut</i>	130
<i>Ukrajina</i>	132
<i>Časy se mění...</i>	142
EXPEDICE KYAJO RI, NEPÁL	147
<i>Domov v oblacích</i>	168
Očima Pavla Hodka	172
<i>Jak myšák v běhacím kole...</i>	174
Kamerou Tomáše Galáska	180
<i>Sám doma</i>	185
EXPEDICE NANGA PARBAT, PÁKISTÁN	186
Pohled Toma Petrečka	213
Rosnička se srdcem býka	216
Povídání s Natálkou	220
Lidová tvořivost nezná hranic	222
Zlatý cepín pro Česko	224
○ autorovi	227
Slovníček pojmů	228

Pronásleduj své sny...

365 dní

Je začátek léta, kdy jsou louky po ránu ještě plné rosy z chladnější noci, ale obloha bez mráčku slibuje příchod parného dne. Mé auto se naklání ze strany na stranu a pronásleduje tenkou klikatou silničku, jež se zařezává do malebného údolí. Nijak nespěchám a pedál plynu jen tak šimrám. Naopak vychutnávám krajinu pozvolna se měnící před předním sklem. Ze strání padají borovicové lesy, jejichž okraje lemuje reliéf pískovcových skal. Pod nimi teče potok, který se místy rozlívá do mokřadů plných rákosí, místy ho přehradí jezírko, na jehož hladině mezi blatouchy plavou kačeny i se svými čerstvými přírůstky. Vzápětí mi tento klidný obraz přeruší impulz a přes zpětné zrcátko hledím do zadní části vozu. Tam spí v sedačce také můj potěr. Jistě, již několik jar má za sebou, ale v té její dětské tváři je stále vepsaná andělská nevinnost, které se dá vše odpustit a pro kterou klidně udržím veškerou tíhu světa. Dál ve vozu na mě vykukují velké psí oči a čumák. *Však za chvíli tam budeme, Šaky, pak se proběhneš*, řeknu jen tak pro sebe. Ve vteřině vracím pohled na vozovku, kde zahýbám ostře doleva a mímám ceduli s nápisem Ráj. Honosný název pro vesnici se třemi baráky. Respektive dvěma staveními a jednou hospodou. Okamžitě přibrzdím a juknu na Káju vedle sebe.

„Dáme kávu?“ Na tváři se jí rozlije jemný úsměv Mony Lisý.

„No, dala bych si, ale spí nám tam šmejdek.“ Přitom spiklenecky ukazuje palcem za sebe.

„Hmmm, to se probeře a bude prudit. Tak až pojedeme nazpět.“

Trochu přidám na těch pár posledních kilometrů, co nám ještě zbývá. Za několik minut zastavuji. Jsme na místě. Z čista jasna vzadu vše ožije. Ve Viktorčiných mandlových očích najednou plápolají ohníčky, protahuje ruce nad hlavou a hlasitým zívnutím dává na vědomí, že je třeba s ní počítat.

„Kde to jme, tatí?“

„U Sněkurvy a sedmi prcalínů.“

„Cožéé?“

„Jsme u Sněhurky a sedmi trpaslíků, Viku,“ opravuji předchozí slova, když vidím káravý pohled Káji.

„To se občas stane přeci, že se člověk přerekne, ne?“ A s pokrčením ramen urovnávám situaci. Abych zahladil stopy, hned navazuji.

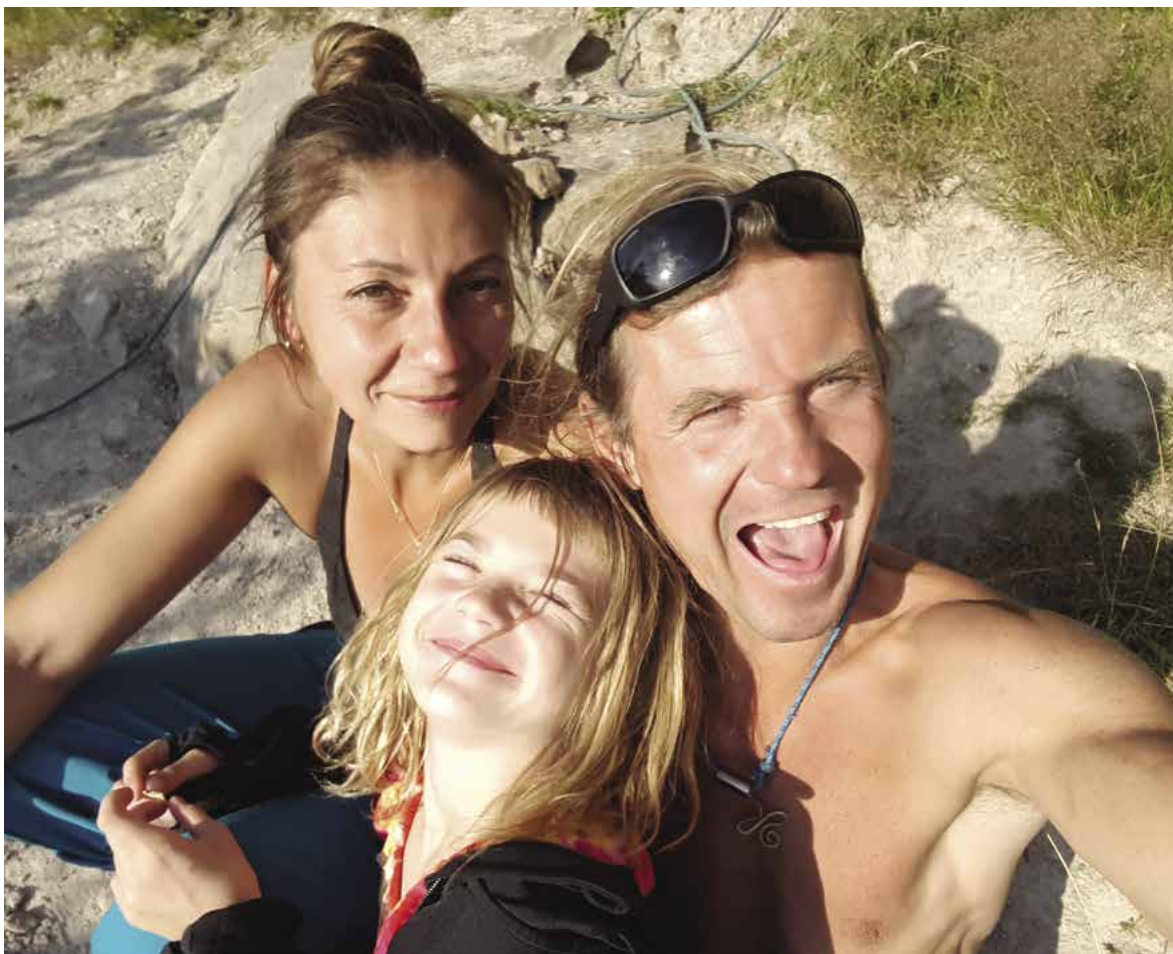
„To jsou takové skalní věžičky, na které, když mi byly čtyři roky, jsem lezl se svým tatínkem. Víš, s dědou Čendou. Mimochodem, jsem zvědavěj, jestli to, frajerko, vylezeš.“

„Jasně, tati, a kde jsou ti prcalíni?“

Dělám, že jsem nic neslyšel, hlavně uhýbám pohledem od Káji a ukazuji směrem na kopeček, kam musíme jít.

Tady začal kolotoč 365 dní...

Víc než vrchol, jsme šťastní

Jsou slyšet pravidelné rány do zadních výklopných dveří, jak čoklice radostí mlátí oca-sem. *Puť mě už*, volá psí řečí. Vypouštím ji a ona hned tryskem mizí prozkoumat okolí. Beru z kufru bágl s lezením, zavírám dveře a pípnutí mi hlásí, že kára je zavřená. Přidávám do kroku, abych dohnal holky. Jakmile je dojdu, беру Viktoru za její drobnou ruku, za druhou ji drží Kája. Pak písknu na Šaky, která se přičítí s plandajícím jazykem. Poskakuje radostně vedle mě. Čeká, že jí hodím klacek. *To budeš muset chvíli počkat, potvoro chlupatá*. Teď nasávám okamžiky štěstí. Nohy se šourají úvozem zarostlým travou, která nám sahá až do půli lýtek, a ve vzduchu je cítit vůně lesa. Má mysl utíká časem kamsi zpět.

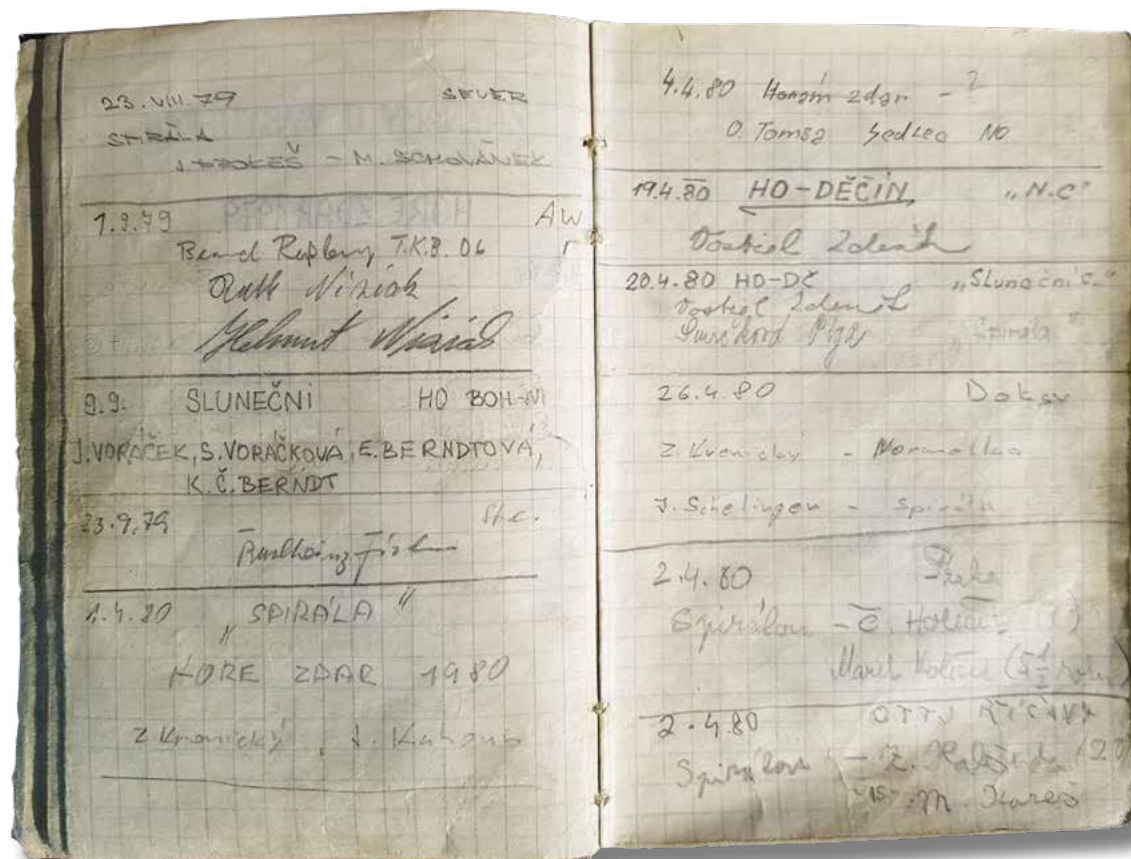
Před čtyřiceti lety moji tehdy čtyřletou ručku držel tatka a šlapali jsme stejnou cestou, za stejným cílem. Pane jo, to už je dávno. Přemýšlím, co se mi tenkrát honilo hlavou. Vybavuji si jen drobné útržky, přesto byly natolik silné, že něco z té atmosféry cítím ještě dnes. Teď koukám na střapatou hlavičku další generace. Mezitím vystoupáme až k úpatí skal, kde s úlevou odhazují batoh.

„Tak to je věž Šmudla, Viku, stejný prcek, jako jsi ty.“

„Nech toho, tatuldo,“ odpoví s razancí prásknutí biče rozzlobený píditor.

Vyndávám lano, karabiny, prostě veškerý cajk, který leť na jehličí s pískem. Mezi jehličím prolézají velcí mravenci připomínající futuristická terénní vozítka. Na ty si vzpomínám, i tenkrát mě mravenci zaujali. Začínám lézt a po pár metrech stojím na vršku. Dobírám lano, přičemž někde v půlce je navázaná Viktorka a na konci Klára.

Vrcholová knížka z roku 1980 – senior a junior, první a druhá lezecká generace

„Můžeš, Viku,“ houknu dolů a vykloním se tak, abych na ni viděl. Vzápětí mě zaplaví vlna pýchy nad tou malou čudlou. Vizualní představivost dokonale zkoordinovaná s pohybem je jí naprosto přirozená. Leze jako pavouček. Není to sice zdaleka poprvé, ale pokaždé mě to potěší. Narovná se v zádech a rozhlížím se po okolí zalitým sluncem. Najednou mé myšlenky putují do tisíce kilometrů vzdáleného Pákistánu. Za pár dní odlétám na výpravu zkusit naplnit jedno z dalších přání. Mísí se ve mně nával těšení se smutkem a nostalgií. Všechny tři pocity najednou.

Poslední kousek a Viku sedí vedle mě. Z plechové krabičky jí podávám vrcholovou knížku. „Tady se můžeš podepsat.“ Sleduji pomalu tvořící se velká písmena, do nichž fouká neviditelný vítr. Vyplazený jazýček a velké soustředění, než těch osm písmen spatří světlo světa.

Vrcholová knížka a v ní zápis vlevo dole, třetí lezecká generace

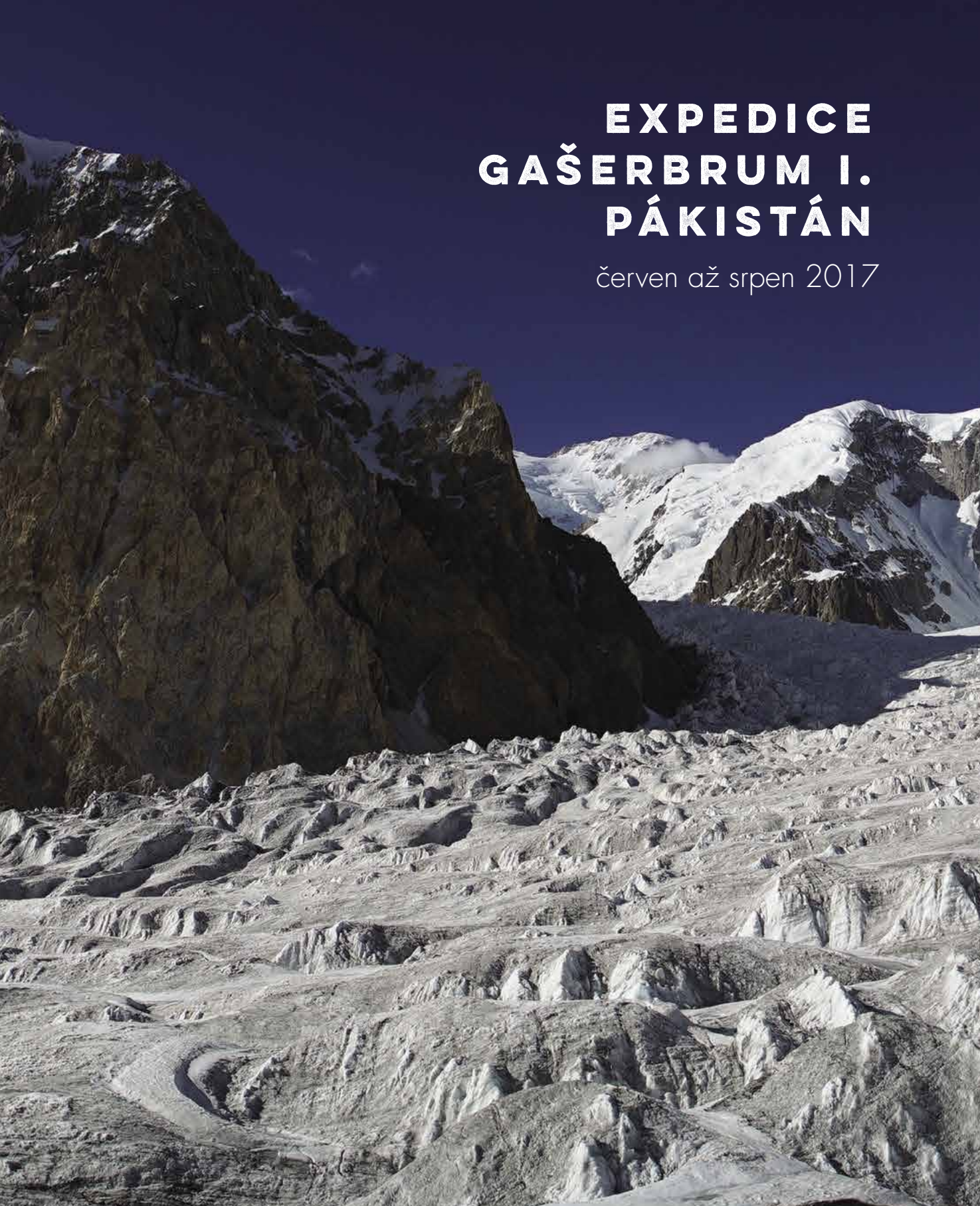
„A teď ti povím krátkou pohádku o jednom klukovi, který byl téměř o půlku mladší než ty. Před hodně lety na Šmudlu také vylezl se svým tatínkem a začal snít o tom, že z něho bude ho-
rolezec. Neuměl ještě psát, tak mu bylo doporučeno, ať něco nakreslí a...“

„Tatí, to jsi byl ty s dědou. To není žádná pohádka,“ přeruší mě razantně drzoun.

No vidíš, a mně už to tak skoro připadá, ty moje princezno, řeknu si pro sebe. Víím, že pokračovat v příběhu nemá cenu, ale v hlavě mi přesto dobíhá. Od té doby jsem prožil přes třicet výprav na různé kontinenty a do všemožných hor. Hledání té správné cesty často hraničilo s přešlapem a mohlo skončit slepou uličkou nebo zcela jinde. Je to dlouhý čas, přesto mě vašeň držela stále tím jediným směrem. Kdo ví, co bych bez ní dělal a jestli bych cítil tu stejnou spokojenost žití. Možná jo. Vyfasoval jsem však na začátku anděla strážného, který nade mnou vždy držel plápolající pochodně, abych v temných záhybech nezabloudil. Nezdary střídaly úspěchy a svět se postupně s poznáním stále rozšiřoval. Možnosti přibývaly s dovednostmi, podporované neuhasitelnou žízni po všem novém. A stále mi to nestačí, jelikož na konečnou hranici narazíme až tehdy, když naše představivost začne chřadnout. Tento okamžik ještě nenastal.

Mezitím k nám dolézá i Kája. Jsme všichni na vršku, jen Šaky dole u batohu leží a vyčítavě nás pozoruje. Posílám jí vzduchem pusku na čenich, s takovým tím fouknutím do dlaně. Hned na to dávám plnotučnou Kláře a pak i Viktorce s lehkým olíznutím. Věděl jsem dopředu, jakou bouří to vyvolá. Malá pěstička se zvedla a praštila mě do boku. Přesto ve mně proběhla vlna škodolibé radosti z ujištění o vzájemném citu. Idylka těchto slunných okamžiků se usadila hluboko v mé mysli. Stanou se z ní vzpomínky, které mne začnou trápit až v opuštěnosti nadcházejících dnů. Pokaždé pak ucítím bodnutí u srdce z okamžitého nedostatku, kdykoli si na ně vzpomenu.

Měl jsem sice jistou představu, co mě v nejbližším období čeká, ale následujících 365 dnů předčilo veškerou moji představivost. Byl to kalup přelétání z místa na místo s neuvěřitelnou pestrostí dnů. Právě o tom je tato moje druhá knížka, která zaznamená nikoli kalendářní rok, ale dvanáct měsíců úpisu s ďáblem, jenž se začne odvíjet na dalších stránkách. Mám oproti vám jednu výhodu – každý okamžik jsem prožil. Přesto až díky třídění článků a dopsání dalších řádků jsem si některé momenty konečně vychutnal či v bezpečí odstupu prožil zcela znova.

EXPEDICE GAŠERBRUM I. PÁKISTÁN

červen až srpen 2017

Za doly a za hory

Zdálo se mi to celé jako rychlé problesknutí. Jednoduše „blik“, taková nepatrná mžítka před očima, u které nevím, zda to bylo skutečné, či nikoli. Sen těsně před probuzením, běžící na pozadí víček, ze kterého si odnášíte spíše pocity než přesné obrazy příběhu. Anebo ještě lépe, jak rychlovlak šinkanzen projíždějící v děsivé rychlosti stanicí, na jehož lesknoucích se bocích se odráží rádoby hýbající se svět za vámi. Vlak zmizí, vy se otočíte, ale tam vše stojí pevné a statické. Co to bylo? Mozkové závity pátrají po vysvětlení. Byl to klam, nebo něco tak rychlého, že jsem ani nestačil zareagovat, natož si případně vychutnat tu prchavou chvíli?

Tak s těmito pocity se momentálně peru. Obzvláště když prsty narážejí na klávesnici při snaze zaznamenat vnitřní rozpolcenost a každou chvíli zmáčknu písmenko vedle. Nebo spíš dvě najednou. Není se čemu divit, mířím opět ke Gé jedna a jsem znova na Karákóram Higway, na jeho pekelných zákrutách, výmolech a hrbech, které dokážou katapultovat i desítky centimetrů nad sedačku. Nejspíš to pákistánští inženýři vyprojektovali úmyslně, pro vylepšení zážitku z jízdy, takzvaně „pohled z nadsroku do údolí“, aby dotyčný lépe viděl svíjející se meandr řeky Indus hluboko pod koly a o nic nebyl ochuzen. Tím je udržován i stálý přehled o situaci s neoddělitelnou jistotou, že pokud bradatý pilot zatočí volantíkem blbě, tak nás místo jízdy čeká let dolů s celou sérií kotrmelců.

Nicméně vraťme se k úplnému počátku, kdy příběh této expedice začíná dělat své první veletoce. Vše začalo v roce 2007. Tehdy jsem poprvé na vlastní oči spatřil Krásnou horu. No fakt, skutečně „Krásnou“, a to nepodsouvám nic z osobních pocitů, jelikož tak zní volný překlad z místního nářečí baltí. Já bych ji tituloval zcela jinak. Nejjemnější obdoba by zněla Ta mrška jedna. A klidně bych volil název i o řád horší, ale dobré mravy velí zůstat u lechtivého výrazu.

Ať tak či onak, vyrostla za těch bezmála milion let do vskutku elegantních tvarů. A jestli lze neživoucím krásám přiřknout lidské vlastnosti, tak mě napadá ještě spanilost, dominance a tajemnost. Také je na místě doplnit trochu místopisu čili kam za Krásnou horou musíme vyrazit, jelikož známe přísloví, že se hora za Mohamedem nikdy nevydá. Stále nejsnazší je použít ocelových křídel a přistát v Islámábádu, hlavním městě islámského státu Pákistán. Pak buď opětovně vrtulí hůůů, nebo pěkně suchozemsky, jízdou džípem po divoké Karákóram „Highway“. Ta věrně jak sestra pronásleduje meandry bouřlivých vod řeky Indus, zařízle do strmých úbočí tří pohoří – západního Himálaje, východního Hindúkuše a Karákóramu. Při pohledu z letadla připomíná tenounkou tkaničku svíjející se jak nabodnutý had.

Zleva Papuchalk, já a Hook

Posledním bodem, kam se dojde postrkem, je Ascole. Odsud již sedm dní pěšky. Domovem Krásné hory je severovýchodní Karákóram v provincii Baltistán. Je to docela výbušné místo, jelikož se jedná o hraniční kopec s Čínou a dlouhý hřeben bočních vrcholů spadá až do žhavého Kašmíru. Čili místa, kde probíhá již několik desetiletí vojenská přetahovaná o hranici s Indií.

Na začátku mé kroky ještě nesměřovaly k ní, ale snažil jsem se o prvovýstup západní stěny na její sestřenku Gašerbrum III. Ale už tehdy se Gé jedna stala láskou na první pohled.

Získat ji byl projekt, jež započala legendární himálajská dvojice J. Kukuczka a W. Kurtyka (z Polska) před více než třiceti lety. Ti ovšem kýženého prolezení centrální stěny nedosáhli.

Navázal jsem na jejich myšlenku a poprvé začal pronásledovat tuto jihozápadní stěnu v roce 2009. K nástupu jsem si vybral levý ledový kuloár v centrální stěně. Sice skýtal

nebezpečí pádu séraků a lavin v případě sněžení, ale také nejrychlejší nástup do hlavní stěny. Jedinou nezodpovězenou otázkou zůstával nejasný přelez z kuloáru do sedla přes skalní sifon v 7 400 metrech, ústící na sněhové plato pod vrcholovou hlavou. Tento první klíč stěny jsme ale společně s partákem Zdeňkem Hrubým po druhém bivaku a přelezením nepříjemných mixů nakonec vyřešili. Následující den ráno jsme pokračovali dál, až do 7 500 metrů pod skalní bariéru. Z těchto míst jsme se však bohužel museli za více než dramatických podmínek vrátet...

„Hned první pokus před lety se Zdeňkem Hrubým si nic nezadal s hollywoodským krvákem. Při dolezení přes první skalní bariéru do 7 400 metrů začaly hned v bivaku Zdeňkovy zdravotní problémy. Nikdo z nás netušil, že vygradují v prasknutí

žaludečních vředů a masivní krvácení. Vůbec netuším, jakým zázrakem jsme tenkrát hrozivě vyhlížejícímu finále utekli. Parták s obrovskými bolestmi, při kterých zvracel, slaňoval nejprve přes dvousetmetrový skalní práh, kde jsem připravoval místa ke slaňování. V ledovém kuloáru pak musel vždy sjet na délku lana, zavrtat šrouby a čekat, než jsem k němu dolezl. Tak to šlo bezmála dalších sedmnáct set metrů s jedním bivačkem v sérakové jeskyni, než jsme se znovu dotkli ledovce. Následný útrpný pochod roztrhaným ledovcem zakončil transport helikoptérou z base campu do nemocnice ve Skardu. Nebezpečí bylo zažehnáno. Byl jsem bez partáka a do odchodu zpět ještě zbýval čas. Tak jsem ho využil a vystartoval klasickou cestou na úplně opuštěnou horu. Po čtyřech dnech jsem se vrátil do základního tábora i s vrcholem Gašerbrumu. Tenkrát jsem stál poprvé na vrcholu v 8 080 metrech a díval se na osiřelý Karákóram.“

Neúspěšné pokusy se následně hromadily jak perly na provázku. Při dalším ataku Gé jedničky zahynul i můj parťák Zdeněk Hrubý, který se z více než kilometrové výšky zřítíl kuloárem dolů. Spadl s veškerým materiálem včetně lana. Takže slézání nazpět byla loterie s mým bytím nebo odchodem na onen svět za Zdeňkem.

„Stalo se to nečekaně, jak blesk z čistého nebe. Jen lehké vykřiknutí a zas ticho. Hledím pod sebe v němém úžasu, vidím, jak Zdeňkovo tělo nabírá rychlost a mizí ledovou strání. Jeden náraz o skálu, pak druhý v ledovém korytu a už letěla jen hadrová panenka, bez kostí a života. Je zajímavé, jak realistická úvaha mi proběhla okamžitě hlavou – Zdeněk je mrtvý a co já? Nenechal jsem šoku ani vteřinu a začal se soustředit na svou situaci. Visím na zavrtaném šroubu a vedle je druhý s klinkající pootevřenou karabinou. V ní mělo být lano, po kterém měl Zdeněk slaňovat. Jenže tam nebylo. A ani můj kamarád. Jak se vše seběhlo, nebylo vůbec důležité, jediné relevantní zůstávalo, co se sebou. Druhé lano jsem neměl a vše na jištění měl ten druhý. Ovšem ten už ležel v gravitační tečně víc než kilometr pode mnou. Nezbyvalo než slézt v jeho směru a nepřidat ten den na futro další křížek. Není na co čekat, slunce se za chvíli přetočí do stěny a začnou lítat vrčící šutry. Po hodinách slézání ledovým žlabem od sklonu sedmdesátistupňů po mírnější padesátistupňový stojím vedle rozbité lidské schránky, která ještě ráno patřila k oporám mého života.“

Pak přišel rok 2015 s Tomášem Petrečkem. Dosáhli jsme výšky 7 400 m a nezbylo nám nic jiného, než ze stěny opět zdrhnout. Počasí začalo být víc než špatné a my jsme kličkovali mezi lavinami zpět do údolí.

„Lezeme při čelovkách nocí v třesuté zimě, abychom minimalizovali nebezpečí téměř dvoukilometrového kuloáru. Za jeden den se prolézt nedá, jelikož start je v 5 700 metrech a končí těžkým průlezem v 7 400 metrech. Ta peprná skalní pasáž má dobrých dvě stě metrů, což je první zatěžkávací klíč výstupu. Nezbyvá tudíž než přespát v sérakové jeskyni přilepeného vysutého ledovce, který se nachází přibližně uprostřed sedmdesátistupňového kuloáru a je vidět dalekohledem už z base campu. Nazývám ji Žraločí tlama, o které nikdy nevíte, kdy sklapne. Věděl jsem o ní z předchozích pokusů. Ovšem každý rok se mění a nikdo z nás nevěděl, v jakém rozpoložení ji najdeme,

Téměř osmitisícový Gašerbrum IV. je dominantou závěru ledovce Baltoro

První dva kilometry výstupu vedly nebezpečnými strmými srázy, kde hrozily pády lavin a kamení

zda se do ní půjde schovat, nebo ne. Ale důvod ke spěchu byl jasný. Kuloár je sběrnice padajícího sněhu už jen při silnějším větru, natož při sněžení. No a jakmile se kolem desáté přetočí slunce do stěny, stává se okamžitě střelnicí padajících šutrů. Noční lezení nabízí placebo – nevidět tu hrůzu nad sebou – a mráz ještě drží kameny na svém místě. Přesto je potřeba být rychlý a účelný. K závěru dalšího dne se dostáváme po těžkém mixovém lezení na sedélko, které je spojeno s platem a vrcholovou skalní hlavou. Počasí má být dobré a s tím i usínáme. Ráno však silný vítr úspěšně imitoval sněhovou bouři, která bez přestání trvala dalších šest dní. Byli jsme v pasti. Lézt nahoru nebyla šance a dolů padaly vodopády sněhu. Nakonec jsme po proležených dnech v malém bivačovacím stanu slanili. Dole v base campu jsme se ocitnuli úplně vyřízení po jedenácti dnech od chvíle, co jsme vyrazili.“

V následujícím roce 2016 jsme s Ondrou Mandulou dosáhli hranice 7 700 metrů.

„To jsem ovšem netušil, že čtvrtý pokus s Ondrou Mandulou o rok poději bude Dantovo peklo. Dolezli jsme tenkrát do sedmi tisíc sedmi set metrů. Přibližně v této výšce jsme se stali nedobrovolnými vězni na osm dní. Takže návrat zpět se povedl až po neskutečných čtrnácti dnech. Jídla a bombiček na vaření jsme měli s bídou na devět dní. To už nemohlo dopadnout bez následků, které se projevíly vzápětí po sundání bot. Těžké omrzliny na střepečkách u nohou. Nepomohl tomu ani třídení pochod dolů do civilizace, a tak jsem přišel o pár článků na prstech.“

Byly to tedy čtyři na první pohled téměř identické výpravy, které měly stejného jmenovatele, a to prvovýstup do té doby neprostoupenou jihozápadní stěnou malé osmitisícovky Gašerbrum I (8 080 m n. m.). Každá výprava byla svým způsobem jinak děsivá. Jednotící byl vždy takzvaný alpský výstup, což je nejhodnotnější a zároveň nejdrsnější z možných zátěží, jakou si kdy člověk na sebe obecně v aktivitách ušil. Když nasednete do tohoto rychlíku, nemůžete při zachování sebe sama jen tak vyskočit a říct si *Prdím na to*. Musíte dokončit minimálně zdrhací manévr, což může za špatné konstelace trvat i několik dnů. A to jde jenom o návrat do base campu.

Důvodem protivenství jsou odlehlost, mráz, vysoká nadmořská výška a dlouhodobá fyzicko-psychická zátěž pod tíhou ekvilibristických kroků – je-li jeden proveden blbě, gravitace

nemá slitování. Máte na to tak maximálně deset dnů. Pak umíráte na celkové vyčerpání, pokud vás nezlikviduje něco jiného v podobě pádů lavin, kamenů nebo již zmiňované vlastní chyby. Každý den riziko exponenciálně roste. Pro trénované a z předchozích akcí rezistenci dobře ošlehané horolezce je normální úbytek třičtvrtě kila tělesné váhy za den. A solidnější postavy, neradujte se, že by vám vaše tonáž nějak pomohla. Spíše naopak, z vás se stává neúsporný energetický problém s daleko větším výdejem.

Takže shrnuto to znamená nabalit si malý batůžek s minimem vybavení, které by vám mělo umožnit přežít. Pak nastoupit se stejně zaťatým poškem jako vy a lézt stále vzhůru, dokud síly nebo vaše dovednost dovolí. Za vámi nezůstává žádná spojovací šňůra s údolím a bivaky ve stěně jsou jen vzdušné zámky, o nichž doufáte, že se v té strmé stráni povedou zhmotnit, až tam dolezete. Jinými slovy jste odkázáni jen na sebe. Zároveň děláte kroky v panenském prostředí. Nikdo před vámi v daných místech neuskutečnil nic podobného, a tak není o co se (krom vlastních zkušeností) opřít. Předpoklad je si věřit, že jste nepřestřelili náprah. Ale jistota je ve hvězdách a jen následující čas ukáže své zuby. Celkově mi ty čtyři výpravy zabraly sedm měsíců mého života. No a teď začínám pátou...

Jak za psí oháňkou

Kola terénní toyoty se bez soucitu a za příšerného skřípění zakusují do kamení a šterku a za autem se zvedají zvířená oblaka prachu. Jedeme po tenoulinké cestičce, kterou zasekala lidská houževnatost do příkrého úbočí s jasným poselstvím – člověk dokáže překonávat těžké výzvy. Omezení je přitom jen jediné, a to v jeho představách. Zde na něj nenarazil. Místy je cesta tak uzounká, že se tam auto na „výdech“ stěží protáhne. Vnější pneumatiky se přitom již dívají přímo do strže, kudy si kleslí cestu bouřící ledovcová řeka.

V těchto chvílích se snažím myslet na něco zcela jiného než na nehezké představy „kutulu-lů“ a hrůzou stažený žaludek. Mám na to takové placebo, které si omílám jak mantru: „Právě jsi, Marouši, tažen osudem bez možnosti cokoli ovlivnit, tak se buď poddej a věř ve šťastnou hvězdu, nebo se otoč a upaluj domů.“ Bez velkého přemýšlení jsem si vybral, a tak opět mířím do Ascole.

Po cestě tam nás ještě na dvě hodiny zbrzdí valící se kamení, které nám Alláh posílá jako uvítací pozdrav odněkud z horních pater. Když se situace lehce uklidní a šutry zmenší svoji velikost, řidič se pouze pomodlí k všemohoucímu, sešlápne plynový pedál s vydatným protúrovňováním, což je jasné ověření, že je motor na svém místě, zařadí a vyrazí vstříc loterii. Já jsem

První závažný problém na nás čekal
ve výšce 7 200 metrů v podobě
třísetmetrového skalního výšihu

zvolil jinou taktiku a ten třístametrový úsek proběhl po svých. Raději totiž uvidím aspoň na piko-sekundu, co mne zahubí, než být rozmačkán v plechovce a ani nevědět, odkud to přišlo. Jistě, na případném výsledku se nic nemění, nicméně možnost výběru mi dávala lepší pocit.

Nakonec flotila džípů projela, dalo by se říci, bez ztráty kytičky. Jen jednoho nosiče na korbě řachl šutr do hlavy. Nicméně Pákistánec prokázal, že hlavu tady mají vsutku tvrdou, a jak Messi v Lize mistrů odhlavičkoval kámen k řece do údolí. Trocha krve, ale nic víc. Ve-čer si pak mohu se svojí lékárnou zahrát na doktora zachránce čili vyčistím ránu, dám náplast a pilulku na bolest, čímž se stanu v očích nosičů nefalšovanou hvězdou.

Poslední kilometry před vesničkou již projíždíme mezi políčky obehnanými vyskládanými kameny a šťavnatou zelení dozrávající úrody. Malebnou krásu dokresluje odpolední horské slunce, které naplňuje krajinu zlatavě nachovou barvou s protáhlými stíny. Zároveň mi ve hrudi začne samovolně poposkakovat srdce s takovou nespoutanou bujarostí, jakou zažívá skotačící štěně honící se za vlastním ocasem. Ani jeden z nás neví přesně proč, ale těší nás to.

Po roce jsem zase zpět, jsem tu, v Ascole, ve středověké vesničce usazené pod bělostnými štíty. Na začátku několikadenního treku, který mě provede po úžasnými skvosty lemovaných ledovcích Baltoro a Abruzzi až pod vysněný Gašerbrum I. Zítřka brzo ráno už vyrážíme po svých, tak jdu raději rychle spát. Dobrou...

Slunce nad hlavou a dýchám z plných plic

Tenhle text písničky od Olympiků si pamatuji z dětství a ve svém neotřelém provedení jsem si ho broukal jak zaseklé elpíčko stále dokola. Máte docela štěstí, že jste se mnou nešli tou kamenitou cestou proti proudu ženoucí se řeky a přitom dlouhé hodiny neposlouchali stále totéž. Takže dnes už posílám pozdrav z kempíku v Pajju, což je oficiální vstupní brána na ledovec Baltoro. Je to poslední opuštěný ostrůvek, který nabízí s řídkou zelení trochu stínu. Ale i přes to málo je to blahodárná spása od sžíravého slunce. Pochod z Ascole sem sice trvá pouhé dva dny, ale po pravdě jsem slunečními paprsky usmažený na dobrých sto let dopředu.

Jak to tak bývá, útrapy se dají zaplácnout či vykoupit něčím, co vás potěší. Tady je řešení zcela jednoduché – kochám se výjimečnými výhledy na krásy, které dokázala příroda nebo pánbůh za sedm dní vytvořit. Hned za čelem ledovce se totiž zvedají dvoukilometroví žuloví konšelé, jmenovitě Great Trango, Nameless Tower, Uli Bhaio a tak dále. Už se těším na zítřejší posun do Urdukasu, kdy zahnu již po ledovci více do údolí, kam teď není vidět. Co tam číhá, čeká nebo dřepí, se nechte překvapit. Jen doufám, že mě ráno políbí múza a přihraje

Bez pákistánských kluků a jejich zad, která nesla těžký náklad, by expedice vůbec nezačala

novou písničku. Teď jsem si mimochodem vzpomněl na jednu od našeho mistra neboli božského Káji: Oči má sněhem zaváté... Pomáhejte mi všichni svatí, ať mě napadne něco jiného.

Domov na ledu

Poslušně hlásím, po sedmi dnech branného cvičení a tortury v jednom jsme zdárně dokončili stodvacetakilometrový přesun z Ascole na ledovec Abruzzi. Přičemž v posledních hodinách našeho úspěšného pochodu nás pronásledoval se zarytou zavilostí přicházející nečas. Okolní svět s horskými kulisami zmizel, nebe se zatáhlo a začalo posílat bílé posílčky. Píši tudíž s denním zpožděním po příchodu do base campu, jelikož včerejšek se dal označit za lehce hektický. Znamenalo to najít vhodný plac pro život na pět týdnů, vyrovnat ho pokud možno do